

Arrest

nr. 230 822 van 3 januari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE GROOTE
Dorpstraat 140
8300 KNOKKE-HEIST**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 13 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 mei 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 juni 2019 met referentnummer 83749.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. DE GROOTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 8 maart 2007 een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 19 juni 2008 een beslissing tot weigering van de

vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigert beide statussen op 22 oktober 2008.

1.2. Verzoeker dient op 20 juli 2007 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 5 augustus 2008 wordt hij gemachtigd tot een tijdelijk verblijf. De verlenging ervan wordt jaarlijks toegestaan omdat verzoeker voldoet aan de hem opgelegde voorwaarden. Op 23 februari 2016 wordt de verlenging van het tijdelijk verblijfsrecht een laatste maal toegestaan, waarbij als voorwaarden voor een verdere verlenging het volgende werd opgenomen: *“Tussen de 45ste en de 30ste dag voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient de genaamde K. P. (...) geboren te Belgrade op 17.041980 een geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling alsook een geldig internationaal erkend en door de nationale overheden afgeleverd reisdocument/paspoort voor te leggen.”* Op 2 december 2016 wordt beslist tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf op grond van de artikelen 9bis en 13 van de vreemdelingenwet.

1.3. Op 17 mei 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing. Met arrest van 24 mei 2019 met nr. 221 740 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de bijlage 13septies bij gebrek aan hoogdringendheid.

1.4. Op 17 mei 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.5. Verzoeker dient op 23 mei 2019 een asielaanvraag in. Op 26 juni 2019 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Met arrest nr. 223 690 van 8 juli 2019 verwerpt de Raad het beroep tegen voornoemde beslissing.

1.6. Op 20 augustus 2019 wordt verzoeker naar Servië gerepatrieerd.

“INREISVERBOD

Aan de Heer (1):

Naam: K(...)

Voornaam: P(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Belgrado

Nationaliteit: Servië

Gekend in de gevangenis als : K(...) P(...), geboren op (...) op (...), onderdaan van Joegoslavië

ALIAS: K(...) P(...), geboren te Belgrado op (...), onderdaan van Servië en Montenegro

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 17.05.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Op 06.03.2017 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 6 maanden + 1 jaar gevangenis met onmiddellijke aanhouding door de Politie Rechtbank te Brugge voor sturen tijdens verval, voertuig niet voorzien van een verzekeringsbewijs en geen houder van het rijbewijs.

Op 13/01/2014 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2 maanden gevangenis met uitstel 3jaar voor 1maand gevangenis door de Politie Rechtbank te Veurne voor Verkeersmisdrijven (met uitzondering van onvrijwillige doding en verwonding).

Op 16/01/2012 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 6 maanden door de Politie Rechtbank te Brugge voor Verkeersmisdrijven (met uitzondering van onvrijwillige doding en verwonding).

Op 06/01/2011 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 6 maanden door de Politie Rechtbank te Brugge voor Verkeersmisdrijven (met uitzondering van onvrijwillige doding en verwonding).
Op 24/03/2010 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 3 maanden door de Politie Rechtbank te Brussel voor Verkeersmisdrijven (met uitzondering van onvrijwillige doding en verwonding).
Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten en gezien hun herhalende karakter, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.
Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

De betrokkene had recht op tijdelijk verblijf tot 19/12/2016.

Op 19/07/2007 had de betrokkene, voor zijn kind een regularisatieaanvraag op basis van het artikel 9ter van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (medische toestand van het kind). Dit verzoek werd op 20.08.2007 ontvankelijk verklaard waardoor een tijdelijk verblijf werd toegekend (AI). Vervolgens werden zij in het bezit gesteld van een A kaart (tijdelijk verblijf). Het tijdelijk verblijf was geldig tot 24.11.2016. De weigering verlenging werd hem ter kennis gebracht op 09.12.2016. Hiertegen werd op 09.01.2017 beroep aangetekend bij de RVV. Dit verzoek werd bij arrest van 12.04.2017 verworpen.

Betrokkene deed in december 2002 een aanvraag visum kort verblijf en was toen vergezeld van zijn zoon en de echtgenote.

Deze aanvraag werd in januari 2003 afgewezen (solvabiliteit onvoldoende bewezen).

Betrokkene vroeg op 08.03.2007 asiel aan en was toen vergezeld van echtgenote en kind. Op 18.06.2008 werd zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd door CGVS. Op 02.08.2008 beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 22.04.2008 werd de eerder genomen beslissing (weigering vluchtelingenstatus alsook de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus) bevestigd.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Op 06.03.2017 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 6 maanden + 1 jaar gevangenis met onmiddellijke aanhouding door de Politie Rechtbank te Brugge voor sturen tijdens verval, voertuig niet voorzien van een verzekeringsbewijs en geen houder van het rijbewijs.

Op 13/01/2014 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2 maanden gevangenis met uitstel 3jaar voor 1maand gevangenis door de Politie Rechtbank te Veurne voor Verkeersmisdrijven (met uitzondering van onvrijwillige doding en verwonding).

Op 16/01/2012 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 6 maanden door de Politie Rechtbank te Brugge voor Verkeersmisdrijven (met uitzondering van onvrijwillige doding en verwonding).

Op 06/01/2011 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 6 maanden door de Politie Rechtbank te Brugge voor Verkeersmisdrijven (met uitzondering van onvrijwillige doding en verwonding).

Op 24/03/2010 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 3 maanden door de Politie Rechtbank te Brussel voor Verkeersmisdrijven (met uitzondering van onvrijwillige doding en verwonding).

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten en gezien hun herhalende karakter, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij bezoek ontvangt van enkele familieleden waaronder zijn ouders (ov (...) + (...)), zus (ov (...)), neef en zoon. Het administratief dossier bevat te weinig informatie om na te gaan of deze familieleden al dan niet verblijfsrecht hebben op het grondgebied.

Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin

vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft.

Het kind van betrokkene en de moeder van zijn kind hebben in België recht op verblijf. Hij is nu meerderjarige. Opdat een relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders, zoals in casu tussen de betrokkene en zijn, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, §33).

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat hij een persoonlijk en reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten en gezien hun herhalende karakter, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.⁴

2. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting deelt de wnd. voorzitter mee dat verzoeker op 20 augustus 2019 naar Servië is gerepatriëerd.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet, juncto artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggerepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 222.810).

De wnd. voorzitter vraagt naar het belang betreffende het aanvechten van de eerste bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. De raadvrouw stelt dat zij belang behoudt bij het bevel aangezien dit met een inreisverbod gepaard gaat.

Deze redenering kan niet gevolgd worden. Verzoeker heeft geen belang meer bij het aanvechten van de eerste bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, nu dit reeds werd uitgevoerd. Door de tenuitvoerlegging van het bevel heeft de eerste bestreden beslissing volledige uitwerking gekregen. Het is niet omdat een bevel om het grondgebied te verlaten is uitgevoerd dat verzoeker geen belang meer heeft bij het beroep tegen het inreisverbod.

Het beroep wordt dus enkel onderzocht voor zover het betrekking heeft op het inreisverbod.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel bevat een onderdeel dat zich richt tegen de tweede bestreden beslissing. Het middel luidt als volgt:

“5.1. Met betrekking tot het opleggen van het inreisverbod

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vreemdelingenwet: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ». Dat in casu verweerder het inreisverbod enkel gemotiveerd heeft op basis van vroegere veroordelingen door de Politie rechtbank en het feit dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker conform artikel 74/13 vw. bij het afleveren van dit inreisverbod. Immers, verweerder is genoegzaam op de hoogte van het feit dat verzoeker gehuwd is met mevrouw M(...) K(...), en dat zij samen een zoon hebben V(...) K(...), die beiden legaal in België verblijven. Verweerder heeft voorts tevens kennis van het feit dat verzoeker te Oostende samenwoont met echtgenote, zijn zoon en zijn ouders en hij verschillende familieleden in België heeft. Dat het inreisverbod geen verdere motivering geeft waarom het absoluut noodzakelijk is dat aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd. Dat geen enkele motivering wordt gegeven waarom het in concreto absoluut noodzakelijk is om een inreisverbod op te leggen, noch rekening wordt gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker. Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 74/11 en 74/13 vw. Dat de bestreden beslissing als motivering voor de afgifte van een inreisverbod enkel verwijst naar de eerdere veroordelingen door de Politie rechtbank en "uit het administratief dossier niet blijkt dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren". Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing. Dat de noodzaak voor het afleveren van het inreisverbod dan ook op een stereotype wijze gemotiveerd werd, nu nergens verwezen wordt naar het concrete dossier van verzoeker, noch het feit dat hij reeds jarenlang gehuwd is met mevrouw M(...) K(...), en dat zij samen een zoon hebben V(...) K(...), die beiden legaal in België verblijven. Dat "vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn". Dat in casu de motivering voor de afgifte van het inreisverbod met een stereotype, geijkte en eenvoudige formulering werd gemotiveerd en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Met betrekking tot de duur van het inreisverbod :

Dat overeenkomstig artikel 74/11 § 1, eerste en tweede lid Vw. een inreisverbod kan opgelegd worden indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en dit voor een periode van maximum 3 jaar. Dat het inreisverbod dus een termijn kan inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier. Verweerder beschikt dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt automatisch toepassing gemaakt van een termijn van 3 jaar waarbij verwezen wordt naar vroegere veroordelingen door de Politie rechtbank alsook naar een motivering die identiek is als deze vermeld in de beslissing bijlage 13 septies - D-5418685. Dat in casu een inreisverbod voor 3 jaar aan verzoeker wordt opgelegd met als motivatie dat verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omwille van (1) een risico op onderduiken (art. 74/14 §3, 1° Vw.) en (2) verzoeker is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid (art. 74/14 § 3, 3° Vw.). Bovendien zou een inreisverbod van 3 jaar proportioneel zijn in het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. Dat het inreisverbod dan ook niet op een afdoende manier motiveert waarom aan verzoeker een inreisverbod voor 3 jaar dient te worden opgelegd en hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur. Immers; conform artikel 74/11 §1, tweede lid, 2° Vw. kan een inreisverbod van maximum drie jaar worden opgelegd en wordt, overeenkomstig het eerste lid, de duur van het inreisverbod vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook een termijn van 3 jaar moet worden opgelegd. Het letterlijk vermelden dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, vormt geen motivering wat de duur van het

inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar specifieke omstandigheden van het geval (RvV, 3 mei 2016, nr. 167.113). Dat ook de overige door verweerder aangehaalde redenen niet kunnen worden weerhouden en geenszins de noodzaak aantonen om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen, Nergens werd immers aangetoond dat hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur. Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd. Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat verzoeker gehuwd en samen met zijn echtgenote een zoon heeft, die wettig in België verblijven en ook verschillende andere familieleden (zijn ouders en zus) in België verblijven. Dat de motivering identiek is als deze opgenomen in de beslissing bijlage 13 septies - D-5418685, waarbij verzoeker verwijst naar zijn verweer dienaangaande. Dat de bestreden beslissing al evenmin hiermee rekening heeft gehouden. Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt. Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen in het dossier van verzoeker eenvoudigweg worden genegeerd, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.”

3.2. De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Voormeld artikel heeft betrekking op “*het nemen van een beslissing tot verwijdering*”, terwijl het bestreden inreisverbod geen verwijderingsmaatregel betreft.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.”

Door de gemachtigde werd in toepassing van artikel 74/11, §4, tweede lid, 1° vreemdelingenwet besloten tot het opleggen van een inreisverbod na te hebben vastgesteld dat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan aan verzoeker. Verzoeker heeft op 17 mei 2019 een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen waar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd voorzien.

Uit voormelde bepalingen volgt dat verweerder in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien hij vaststelt dat een vreemdeling voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Dit gegeven wordt door verzoeker op zich niet betwist. Verzoeker weerlegt het motief niet dat er in casu grond was tot het opleggen van een inreisverbod, waar hem in de verwijderingsbeslissing van dezelfde datum geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod verder te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft dus, gelet op artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In een tweede onderdeel betoogt de verzoekende partij dat de gemachtigde bij het opleggen van de duur van het inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid beschikt, doch willekeurig en zonder enige duidelijke motivering toepassing maakt van een termijn van drie jaar.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er bij het opleggen van de duur van het inreisverbod rekening gehouden werd met alle elementen van het dossier. Zoals hierboven reeds gesteld werd dit inreisverbod genomen op basis van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, om reden dat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De Raad wijst erop dat in het inreisverbod uitdrukkelijk toegelicht wordt waarom werd geopteerd voor het opleggen van een termijn van drie jaar voor het inreisverbod. Daarbij wordt ingegaan op het risico op onderduiken, de veelvuldige veroordelingen en het feit dat verzoeker geen wettig verblijf heeft. Met deze motivering gaat de gemachtigde afdoende in op de specifieke omstandigheden die de situatie van de verzoekende partij kenmerken. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd dat er niet afdoende wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod voor drie jaar dient te worden opgelegd. In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, moet een inreisverbod geen motivering bevatten waarom een inreisverbod met een termijn van twee jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn. Er moet enkel uit blijken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval. De verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat de beslissing stereotiep gemotiveerd is. De bestreden beslissing behandelt de specifieke situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt. Verzoeker toont het tegendeel niet aan en toont niet aan dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van een verkeerde voorstelling van feiten. Evenmin toont hij aan dat de verwerende partij bepaalde elementen zou hebben miskent bij het opleggen van een inreisverbod van drie jaar. Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.). Waar verzoeker betoogt dat de verwerende partij kennelijk onredelijk, of disproportioneel heeft geoordeeld door een inreisverbod op te leggen voor de duur van drie jaar kan de Raad niet vaststellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740).

Zowel betreffende de reden waarom een inreisverbod aan verzoeker werd opgelegd als betreffende de duur ervan is een motivering in de bestreden beslissing terug te vinden. Verzoeker toont niet aan met welke elementen er niet of niet voldoende rekening is gehouden.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker kennis heeft van de feitelijke en juridische motieven die aan de basis van de bestreden beslissing liggen, waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Waar hij die motieven inhoudelijk aanvecht en de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, brengt verzoeker geen concrete elementen aan ter weerlegging van die motieven en toont hij niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht. Er is geen kennelijke wanverhouding aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het redelijkheidsbeginsel geschonden wordt.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie januari tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC